

Ieromonah Ghelasie Gheorghe

Remediile terapeutice ale medicinei isihaste

Ediție îngrijită de
Florin Caragiu

Editura Platytera
Colecția Isihasm

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
Introducere	7
Rețetele medicinei isihaste	11
Câteva noțiuni preliminare.....	11
Cauze	11
Primele indicații.....	13
Posibilități	14
Fiziologia medicinei isihaste, ca integralitate suflet, energii și corp.....	15
Terapeutică pe boli.....	34
Între teorie și practică	38
Cum să mâncăm.....	39
Compatibilități și incompatibilități	48
Fiert, semifiert, nefiert	60
Viu și omorât	63
Post și repaus alimentar	67
Ingredientele și bucătăria dietoterapiei noastre	67
Cum să începem.....	68
Rețete-meniuri.....	71
Condiții	71
Model integral	75
Rețete-meniuri	80

Chimă terapeutică	167
Bolile de destin sacru	168
Bolile psiho-nervoase	173
Bolile psiho-nervoase	183
Bolile viscerale	184
Bolile somatice	185
Bolile de personalitate	185
Anexe și completări	193
Depozitare, conservare	193
Bucătăria pustnicilor	196
Foamea nervoasă	199
Dietoterapia în cantine, familii etc.	200
Odihnă, somn, vise, viziuni	201
Lumina, aerul	201
Sexul, între Auto-reproducere, Procreere și masturbație	202
Apa, sângele vieții	209
Anexe și completări	211
Efecte și rezultate	219
<i>Bibliografie selectivă</i>	220

REȚETELE MEDICINII ISIHASTE

CÂTEVA NOȚIUNI PRELIMINARE

Cauze

Se consideră că boala de astăzi este o consecință a trei cauze: supraalimentația, sedentarismul și surmenajul.

În sensul nostru creștin, acestea sunt consecințele păcatului, cu: despărțirea de chipul lui Dumnezeu, atașarea de cele pătimașe, lipsa de reîntoarcere la ordinea divină.

Se încearcă tot mai mult o autonomie a științei, care pretinde că poate aduce remediile necesare, chiar dacă nu se ține cont de zisul religios al lumii. Legile naturii sunt ele însele divinul, afirmă unii, de unde tot felul de curente, care mai de care cu fângăduințe deosebite. Pe lângă medicina oficială (științifică, simptomatică, academică, alopată) mai apar și alte medicini. Medicamentele prea chimizate-artificiale, consumul de energie exagerat și intoxicant, ruperile și exploziile energetice la toate nivelurile pun probleme delicate. Civilizația aduce cu sine dileme aproape de nerezolvat.

Respectată cum se impune mai mult ca oricând și o știință. Cine nu știe să trăiască va fi propriul său ucigaș.

Boala pentru noi, cei de astăzi, este un complex, din care majoritatea nu mai găsesc ieșirea. Încercăm și noi o mică descurcare a hățișurilor acesteia, cu evidențierea unor remedii ale unei medicini căreia îi dăm încărcătura creștină, de unde și denumirea noastră de medicină isihastă (de la numirea ascezei-disciplinei creștine).

*

Medicina noastră este o dublă medicină, dar în unitate și fără amestecare, de suflet și corp, de spirit și materie, de religie și știință. Mulți pe acestea le încurcă și le amestecă denaturat.

Medicina religioasă este sacroterapia; medicina științifică este cea academică; medicina sufletului este psihoterapia, medicina corpului-materiei este medicina dietoterapiei.

Medicina noastră le deosebește și nu le amestecă.

Se tot vorbește de zisa autovindecare... Noi suntem liberi, dar nu în răul ce te face sclavul distrugerii, ci în binele normal de viață.

Noi trebuie să respectăm anumite norme, dar nici acestea nu ne vindecă, dacă nu facem „chipul divin” pe care ni l-a dat Dumnezeu Creatorul.

De aceea, în medicina noastră, terapeutica este dublă, prin restabilirea legăturii cu Divinul și prin rememorarea normalității propriei noastre naturi de creație.

Viața este, în primul rând, pecetea Chipului lui Dumnezeu peste natura noastră de creație.

Noi trebuie să ne orientăm spre chipul vieții și așa avem posibilitatea refacerii vieții noastre proprii.

Primele indicații

Noi avem în vedere direct pe cei bolnavi și cu precădere pe cei foarte afectați, care au nevoie de o atenție în plus și care trebuie în primul rând să supraviețuiască, să reziste și încet-încet să se refacă.

Boala are complexul ei, cu blocaj general, și așa trebuie acționat deodată pe toate liniile, atât sufletește, cât și corporal. Noi mergem în viziunea noastră, care consideră organismul o *anume* structură antropologică, ce trebuie avută în vedere.

Omul este:

- Chip divin;
- chip propriu de creație ca suflet și corp.²

Din Chipul divin creator, ca supraformă-suprastructură, sufletul își ia structura psihică, ce la rândul ei se reflectă într-o structură biologică; acestea, apoi, se unesc în unitatea integrală psiho-fizică.

Concret, această interacțiune seamănă cu o hrănire pe trei planuri deodată.

Din Divin, sufletul nostru se hrănește cu viață, din suflet se transpune într-o hrănire ca biologic-energeticul nostru corporal. În boală are loc o slăbire a hranei din Divin, care duce la o slăbire a sufletului și, de aici, o diminuare a biologicului.

Iată modelul terapeuticii medicinei noastre, ca restabilirea hrănirii în această integralitate. Sufletul trebuie să se hrănească direct din Divin, ca sacroterapie,

² Vezi „În căutarea unei antropologii creștine”.

și corpul trebuie să se hrănească din energiile sufletului, ca bioterapie, iar organele corpului trebuie să se armonizeze, în acest sens, ca dietoterapie.³

Naturii și vegetarienii consideră viul ca însuși Divinul și fac din dietoterapie o terapie zis miraculoasă.

Noi deosebim net Viul Divin de bioenergiile sufletului și pe acestea, apoi, de energiile alimentare.

De menționat este, însă, faptul că dietoterapia are, într-adevăr, o corelație cu sacroterapia și bioenergia. Deficiența sacroterapiei și bioenergiei se reflectă într-o dietoterapie afectată patologic și distructiv. Bolile grave atacă, în ultima instanță, hrana alimentară, până la oprirea ei. De aceea, în boli serioase, printr-o remediere a alimentației, mai este o speranță de supraviețuire și revenire.

În bolile grave, cine va ști cum și ce să mai mănânce va mai avea o nădejde de viață. Sunt cazuri în care alimentarea cu lingurița va face miracolul medical.

Noi avem în vedere și această ultimă încercare.

Posibilități

Vom căuta o simplificare maximă a modalităților, ca să fie la îndemâna oricui. În boli, simplificarea este esențială, fără filosofie și întortocheți, ci direct și practic.

Sacroterapia este terapie direct prin religie, prin tainele Bisericii și religiozitatea proprie și individuală.

³Noi deosebim net cele trei forme, ca sacroterapie, bioterapie și dietoterapie, pe care majoritatea le amestecă.

Bioterapie este psihoterapia spiritului propriu, ca morală, ca suflet fără negativuri, ca virtuți de credință și nădejde, optimism în învingerea bolii.

Dietoterapie este hrănirea selectivă și în reorientarea funcțiilor organice.

Noi mai introducem și mobiloterapie, tratamentul prin mișcare, dar într-un sens direct, fără complicații. Nu uităm nici fitoterapie-farmacia la îndemâna oricui.

Fiziologia medicinei isihaste, ca integralitate suflet, energii și corp

Medicina nu este posibilă fără o descriere a fiziologiei (structurilor funcționale).

Încercăm și noi, schematic, o fiziologie de orientare creștină.

S-au căutat zisele taine ale existenței în sine ale lumii, dar nu s-au găsit.

De-atâtea veacuri s-au lămurit lucrurile: Natura lumii este una și Divinul-Suportul este altceva.

Aici s-au încurcat mulți, amestecând „Suprastructura Divină” Creatoare cu „structura naturii create”. Mulți încă mai confundă legile fizico-chimice cu Supralegile Divine ce stau la baza acestora.

Anticii panteiști⁴ văd structura lumii ca însuși Divinul ce se manifestă pe Sine și într-o formă de creație.

Trebuie bine precizat și evidențiat faptul viziunii creștine, care deosebește Suprastructura Creatoare Divină de structura naturii create, acestea fiind în

⁴Ce consideră lumea însăși manifestarea Divinului. În sens creștin, Divinul este creator real de o structură net de natură de creație, care, chiar dacă este în asemănare cu Rațiunile Divine, nu se confundă cu acestea, fiecare fiind deosebite și în corelație.

analogie-asemănare, dar nu de substanță, ci de model-formă.

Anticii văd Divinul ca esență fără formă, care ia forme create. În sens creștin, Divinul este deja „Model-Formă”, care creează în analogie cu acesta și modele-forme de natură-substanță de creație. De aici, deosebirea dintre Suportul Divin Creator și structura de natură creată. În acest sens, concepția creștină este clară, fără să se amestece Divinul cu natura creată, de unde și distincția inconfundabilă dintre religie și știință. Noi accentuăm pe evidențierea acestei dualități afirmative. Filosofia antică are dualitatea contrară, de afirmație și negație, în care Divinul se neagă pe sine, ca să se afirme formele create.

Mulți, încă, păstrează concepția anticilor, de unde aparenta contradicție dintre religie și știință.

Noi căutăm și o orientare de viziune creștină a medicinei, în care nu este contradicție între Divin și natura creată, și nici dualitatea contrară, ci dualitatea afirmativă, de unde co-relația dintre religie și știință, până la acel *comun*, neamestecat și totuși în unire.

În viziunea noastră, astfel, nu se confundă Divinul cu natura creată; ele nu se contrazic, nu se amestecă și nici nu se despart.

Divinul este „Supraforma-Suprastructura” lumii și natura creată a lumii are propria structură de creație, de unde neamestecul dintre știință și religie.

Așa, știința poate fi de sine, dar nu ruptă de Divin.

În viziunea noastră, Divinul este Supraforma și natura creată este conținutul de creație,⁵ pe care noi îl in-

⁵ Vezi pe larg, lucrarea noastră, „În căutarea unei antropologii creștine”.

dividualizăm în specificul propriu. Deci, natura creată crește, se dezvoltă în „Supraforme-Suprastructurile Divine Creatoare, și se auto-structurează în conținuturi de asemănare față de Supraforma Divină.

Tot specificul medicinei noastre este tocmai aici, în această orientare.

*

Ființa noastră creată are o Suprastructură de Chip Divin și o structură de natură creată. Noi suntem dihotomie suflet și corp, pe o bază divină, pecetea Chipului Divin de la crearea noastră. Așa, noi avem un Supramemorial Divin și un memorial propriu de suflet-psihic și organic corporal. Memorialul este, deci, ansamblu de date structurale ființiale, scheletul ființial, pe care se configurează, apoi, viața noastră.

1) Supramemorialul Divin are un Supraconștient, ce prin păcat se face gol-inconștient, dar care păstrează supramemorialul, Chipul lui Dumnezeu neputând fi șters niciodată, nici în demoni.

2) Memorialul de suflet-psihic este din entitatea noastră personală ființială de creație, cu cele trei capacități:

- entitatea permanentă, conștiința în sine;
- duhul-firea, purtătorul memorialului de sine;
- eul de personalitate, activul și limbajul memoriilor de sine.

Prin păcat se face subconștient, în dedublare cu un subconștient iluziv și contrar.

3) Memorialul energetic este reflectarea celui de psihic, ca: mental, simțire, volitiv, care se fac funcționalul organic de: sistem nervos, circulație-senzitiv și masă fizico-chimică.

Respect Mintea este energia conștiinței, cu organicul creier-nervi; simțirea este energia duhului, cu organicul inimă și circulație sangvino-umorală; și volitivul este energia eului de personalitate, cu funcțiile specifice ale organelor în general.

Sufletul-psihicul este reprezentat de eul ființial, cu fantomaticul de euri subconștiente patologice; energeticul este reprezentat de egoul mental, dublat de informațiile patologice; organicul este reprezentat de individualismul organic, dublat de patimi-atracții fizico-chimice.

În boli este o dizarmonie între corespondențele de euri, ca gol de „Supraeu Divin”; ca eu de personalitate distructiv; ca ego mental contradictoriu; ca egoism funcțional contrar în organe și ruperi fizico-chimice ale celulelor organice.

Fiecare eu este purtătorul memoriilor proprii și totodată ușa de legătură între eurile respective. Și unirea este în chipul de persoană integrală.

Medicina obișnuită vede mecanismul corpului ca pe un simplu ansamblu de reacții fizico-chimice, care ar determina funcțiile organice specifice.

Noi considerăm organele și funcțiile lor în planuri de structuri arhetipale, care apoi se manifestă și ca efecte fizico-chimice. Așa, baza noastră de suprastructură Divină se prelungește în structura de suflet și aceasta se prelungește în structurile energetice ce se concretizează în triplă deschidere, ca organe, ca funcții și ca masă fizico-chimică. Noi nu vedem ființa noastră nici ca pe o succesiune de corpuri,⁶ ci doar ca

⁶ Cum afirmă unele teorii, că noi am avea mai multe „corpuri”, de la cel zis spiritual, la cel mental, eteric și apoi fizic.

un suflet și un corp pe un schelet de Chip Divin. Organele corpului nostru sunt corespondențele limbajului material al eului personal de suflet.

Fiecare organ și funcție este o „vorbire” a sufletului în materialitate. Viața este dialog-vorbire și ca să se facă acest dialog trebuie să fie deja capacități de dialog, care sunt zisele euri corespondente (cel de suflet, cel de energii și cel fizico-chimic, cum s-a consemnat mai sus). În medicina noastră creștină nu este configurația de corpuri, ci configurația de corespondențe de euri ale entității unice personale proprii. În sufletul-psihicul nostru sunt conștiința, duhul-memoria și eul activ, în unitatea eului personal, care se prelungesc în triplu energetic de mental, mobilitate și acumulare, în unitatea informației-mintii energetice, egoul; acestea se prelungesc în organele creier, inimă, sânge, în unitatea de individualitate, și se fac manifestare de funcții în celelalte organe cu reacțiile lor fizico-chimice, în unitatea de afinitate.

Trebuie înțeles că eul personal este cel ce izvorăște conștiința și precede duhul și naște eul activ; egoul

Noi, ca medicină creștină, nu le considerăm corpuri, ci prelungiri-asemănări de reflectări și răspunsuri în cadrul unei configurații de entitate personală, ce are în sine o structură arhetipală permanentă, prin care apoi se fac toate manifestările știute. Sufletul nostru este o entitate în sine, cu o ființialitate de triplă deschidere deja în sine, ca supraeu-conștiință, ca duh și ca eu personal, care se prelungesc în energeticul mental, mobil și acumulativ, ce devin materialitate-corp în structuri-funcții organice, ce fac și reacțiile chimice respective. Acestea nu sunt ca niște simple instrumente (ce se confecționează după necesități), ci sunt însăși deschiderea ființialității entității personale (ele nu apar evolutiv, ci se evidențiază din fondul naturii ființiale de creație).